

[Statsministeren.]

Jeg mener, vi har bevist, at vi har søgt resultater og ikke valg, men jeg har stedse sagt, at det naturligvis også ligger i folketingets hånd. Hvis folketinget ikke længere vil have med denne regering at gøre, så kan de naturligvis fjerne den eller få den til at udskrive valg, sådan som det også er demonstreret i dag.

Der er i dag blevet nedstemt 3 forslag om mistillidsdagsordener imod regeringen. Forskellige mindretalsgrupper har givet udtryk for deres mistillid, men disse forskellige grupper har ikke kunnet enes til et flertal om et forslag om mistillidsdagsordenen. Det var det, det ærede medlem hr. Poul Boeg var inde på, men jeg vil gerne sige så klart, jeg kan, at hvis den opfordring, som ligger i det dagsordensforslag, der nu er til afstemning, som ikke egentlig er noget forslag om mistillidsdagsordenen, men en opfordring til at udskrive valg, vedtages, så skal ingen være i tvivl om, at opfordringen bliver fulgt, og så kan man vel heller ikke være i tvivl om, hvem det er, der fremkalder valget.

(Kort bemærkning).

Freddy Madsen (DKP):

Det, der var årsagen til, jeg bad om ordet, var hr. Ib Christensens bemærkninger om, at dette dagsordensspil, som han sagde, var en uværdig ting, som foregik her, og det synes vi i og for sig også det er. Vi synes, at den sag kunne have været klareret på en langt lettere måde, men det, der er sket her i dag, har jo med al mulig tydelighed demonstreret, at der findes et flertal her i tinget imod den siddende regering, at der findes et flertal af partier, som har erklæret, at de var tilhængere af et folketingsvalg på nuværende tidspunkt. Nu har vi jo netop fået demonstreret, at statsministeren stadig ikke er villig til at drage konsekvenserne af denne kendsgerning; altså er vi nødt til at gå igennem de nødvendige parlamentariske formaliteter, hvor den eneste udvej altså er et dagsordensforslag, hvori man konstaterer, at dette flertal imod regeringen faktisk er til stede.

Det er altså ikke os, der skaber denne uværdige situation, men efter vores opfattelse regeringen, som nægter at tage konsekvenserne på nuværende tidspunkt. Det er

ud fra den betragtning vi, ønsker, at det valg, som vi er sikre på er ønsket også ude i vælgerbefolkningen, skal gennemføres, at det er nødvendigt, at man vedtager det dagsordensforslag, vi har stillet.

Arne Bjerregaard (Kr.F):

Jeg troede i grunden ikke, at tiden var inde til slagord på det økonomiske område med det økonomiske dilemma, som vort land står i. Jeg troede heller ikke, at det var tiden til at dyrke særinteresser for vores politiske partier. Jeg troede, at tiden var inde til at vise vilje — og vilje til samarbejde. Tusinder af øjne rettes i dag mod dette ting, tusinder, ja, millioner, stirrer, man må nok sige med svindende tro, men stadig væk med en smule håb om at se demokratiet fungere i denne sal. Jeg mener, at historien engang vel må lægge en knusende dom på de partier, som lader folkets håb briste her i dag, for ét må man vide, og det er, at i den håbløshed, man kaster folket ud i nu, dér radikaliseres folket, folkets synspunkter radikaliseres, og så levnes der ikke plads for det vidsyn, for den medmenneskelighed, for den forståelse og reelle tolerance, som vi alle sammen gerne ville være med til at fremme i vort folk. Man åbner kun for det rent egocentriske hos mennesker med det, vi eventuelt gør her i dag. Der er stadig tid til at besinde sig for nogle. Men svigter man folkeflertallet i dag, bliver sejherrerne kun yderfløjene i dansk politik — derfor vel også det sidste dagsordensforslag.

Men den store taber i spillet, det bliver såmænd det demokrati, som vi vel alle så gerne vil kæmpe for, fordi vi ikke forstod de historiske kendsgerninger, men drev vort partitaktiske spil i stedet for at tage den udfordring op, som ligger til os alle her i dag. Hvis man vedtager dette sidste dagsordensforslag, ja, så overlader man trostigt fremtiden til de kræfter, som ikke ønsker demokratiet, men faktisk kun ønsker demokratiet som vejen til magten.

Morten Lange (SF):

Forud for denne ekstraordinære folketingssamling inviterede statsministeren mig til en samtale. Vi var naturligvis ikke længe om at konstatere, at vore politiske ideer ikke passede sammen — nu som før — men alligevel tror jeg, jeg gav statsministeren